

400.

От векове насам пред хиляди мадони
Нещастници отвред очакват чудеса,
Мадони с лик красив и лъскави корони
(От ореол свещен) помагат начаса.

И както във войска, където чрез пагони
Се определя кой по-главен е по чин,
Мадоните подред разделят се на зони
По святост и по мощ пред святия си Син.

Те носят имена на храмове различни
И никога сред тях не се разгаря спор,
При допир и при зов страдания трагични

И всякакви беди премахват с лекота
На своя Син могъщ пред ласкавия взор –
Той, с майчици безброй и ни един баща.

401.

Разлиствайки прастари писмена,
Човек за сетен път се убеждава
Как често всяка кървава война
Се води в името на бойна слава.

Ведно със нея будни са били
И враговете смели на войната
В безплоден опит да се намали
Смъртта от Бомбата и от Стрелата;

Но продължава бързо да расте
На жертвите огромната редица
Под погледа на древното дете,
Убито от безименни войници.

Изстребването им да спре? - Едва ли,
Щом за убийства дават се медали.

402.

“Право да се смятат за красиви
Имат само стихове за чувствата” -
“Ах!” и “Ох!” плюс думички сълзливи
За мнозина част са от Изкуството.

“Мислите в стиха са недостойни,
С тях запълват само дълги статии,
Те не са за сбирки песнопойни,
А предмет на скука и апатия...”

Върху тази “сигурна” основа
Се изграждат безусловни мнения,
Убедителни като отрова
И заразни като свинска тения.

Затова безбройно много книжки
Пълни са с подвързани въздишки.

403.

В съвременното ни Средновековие,
Макар без пламък, съществуват клади
И върху тях с приятни славословия
Изгарят както стари, тъй и млади.

Настъпва жизнено опропастяване,
Разтеглено навред из календара,
Без право на предсрочно опрощаване
За жертвите, превърнати във páра.

Морят културно, честно и възпитано,
Изобщо без за грях да се натяква
Във общество с учтивости преситено,

Решено да постъпва най-внимателно –
Щом някому се вярата разплаква,
Това да става с такт. Доброжелателно.

404.

Днес осем милиона християни
Нехаем пред лицето на тревогата,
Че наш министър иска да ни храни
Със песнопения от синагогата.

Като потомък на апостол Юда,
Той се увлича в сребърни изделия
Със страст, която стига до полуда
И главна цел на всичките му цели е.

По навик ние все сме безучастни
Към управлението на държавата,
Загрижени за работите частни...

Защитата ни низ от празни фрази е
И всъщност никого не защитава тя
Сред хаоса на общо безобразие.

405.

Човекът наш, по примера на мравките,
Не иска много да надскача боя си
И на водачите си по прищявките
Кръжи из всички географски пояси.

По заповед участва във гонения,
Избива лесно със и без насилие,
Гордее се със липсата на мнение
И с послушание във изобилие.

На Злото гледа като задължение,
Защото го прилага по нареждане
И делничните му превъплощения
Са на слепец без изглед за проглеждане.

Но ако все пак някога прогледне,
На всички властващи ще им приседне.

406.

От времето на старите папируси
У нас растат езиковите вируси
Сред думите ни те се размножават,
Проникват в тях и ги унищожават.

Загнездват се във куци изречения
И ги довършват вмиг без съжаление,
Като отпред, отзад, отвред ги хапят
И в космоса на кича ги потапят.

“*Ами*”, и “*Просто*”, и най-вече “*Значи*”-те
Са част от всички речи на водачите,
От тях те поголовно боледуват
Без всякакъв стремеж да се лекуват.

На гроба им не трябва да се плаче,
Ами да се постави *просто*: “*Значи...*”

407.

Страданието ражда красота,
Но не и за тогова, който страда,
Защото то, и до, и след Христа
Човека изтерзава без пощада.

За наблюдателите отстрани
Понявга то изглежда любопитно
И ако музата ги осени,
В творба ще го превърнат колоритна.

Прибавят му тук-там по някой знак,
Според изискването на сюжета
И тъй безсмъртието става факт
Чрез бюста, драмата или балета.

А доста страдалият му носител
Добива правото да бъде зрител.

408.

От вноса и износа на култура
Редица хорица забогатяват,
Но само ако могат да прославят
Игрите със “Шегите на Амура”.

И още по-добре ако в игрите
Участват кърви със сълзи обилни,
А сащо и гърмежи водевилни,
Изстрелвани от смели бабаити.

Останалото днес не е на мода -
Продава се на щанд “Обезценени”...
Там Кант и Чехов чакат унизени
Да ги потърсят “хора от народа”.

А хитреците по привичка стара
Създават оратории за царя.

409.

“Довиждане!” – родилен зов на мъките
И на мечтите ми за нова среща!
Как ме разтърсват с трепети разлъките,
Сърцето ми как силно ги усеща!

Понякога обаче във “Довиждане”
Студенината на света е скрита,
“Довиждане” е като “Ненавиждане”,
покрито на учтивостта със щита.

Спокойно е поредното ръкуване,
А погледът умело безразличен –
Доволен от взаимното преструване

И от това, че то е краткотрайно,
Неангажиращо и лаконично,
Като при съвпадение случайно.

410.

Не са еднакви вече вековете,
Каквито бяха през Палеозоя,
Човек смути на Времето покоя
И се възправи срещу боговете.

Годините изгубиха цвета се
На бурния напредък под товара
И без опората на права вяра
Те стават безнадеждно все по-къси.

Светът навлезе в Технозойска ера,
Подритван от забързани машини
И тровен с огнедишащи комини,
Все в името на някаква химера.

За *Homo Sapiens* какво остава? -
Да чака чудо и да се надява.

411.

Медиците познават кой е луд,
Но не и кой измежду тях нормален е...
Нормалността постига се със труд,
А не с научни звания прехвалени.

Тя тъй обикновена е наглед,
А среща се тъй рядко по земята ни! –
Пресмятат Я със интерес отвред,
Но Тя не се поддава на пресмятане.

Чрез Нея може да се чувства горд
И със надежди в своята претенция
Човекът-притежател на паспорт

Сред демокрацията обичайна
(И даже родната интелигенция!),
Но същността Й си остава тайна.

412.

Висш Съд, Прокуратура и Полиция
Поединично и съвкупно взимат
Рушвети по отколешна традиция
И приход за завиждане си имат.

Надеждно е сплотена тази Троица,
Непревзимаема е и могъща,
Но всеки знае – ако беше Двоица,
Тя нямаше да бъде вездесъща.

Един почтен от тримата в системата
Я прави недостъпна за рушвети,
Това е същността на теоремата,
Дори и да е казана в куплети.

Най-важното обаче е да може
В отечеството ни да се приложи.

413.

Преображенията на войната
Отекват във какви ли не творби,
Даряващи с прослава имената
На хора с героически съдби.

Останалите представляват маса,
Смъртта им служи за трагичен фон,
Удобно върху който се пренася
Митът за вечния Троянски кон.

Те спят във тъмнината на безброя
Със злополучността на своя край,
Там никой никого не пита кой е...

Историята шумно ги оплаква,
Но само с нечленоразделен лай.

И тях безсмъртие не ги очаква.

414.

С вродената боязън от смъртта
Общуваме чрез болка всекичасна,
Навсякъде ни придружава тя,
На Волята напълно неподвластна.

Представа нямал е за нас светът
И след като умрем не ще я има,
Той все тъй ще върви по своя път
Към неизвестността неумолима.

Безсмъртието е залог жесток,
То плаши милиони неродени,
Които чакат от добрия Бог

За тях пространства нови да разкрие,
А всички, преди тях удостоени,
Да си отидат.

Между тях и ние.

415.

Във дългата поредица на нулите,
Там гдето малките неща са скрити,
Започва космосът на молекулите –
Богат, макар невидим за очите.

Със тях се занимават странни люде,
Усещат ги по също странен начин,
Мълвят невнятни думи, като луди,
И външният им образ е невзрачен.

Сами се жертват, а за нас създават
Материи различни и прекрасни,
Малцина приносите им признават,

Но те живеят волно, като птиците,
Царуват над отровите опасни
И в своя свят щастливи са. Химиците!

416.

Дори и за врага Тя бе велика,
Но после своите я унижиха
В съюз със Клеветата многолика...
Величието те не й простиха.

Заровиха го безутешно в гроба
На всички смели българи, убити
От вътрешна и външна черна злоба
През време на мира и на войните.

Но то възкръсва в герба със лъва ни
И с него непременно ще пребъде!
Родината ни кръст не ще прегъне

Под натиска на алчни чуждоземци,
Защото тя един ден ще пропъди
Водачите еврей-турци-немци.

417.

На всичките съдилища напук,
Спокоен е сегашният човек –
Затвор разбива той не с чук,
А с чек.

Във Правдата не е предубеден,
Присмива й се и на сън дори
В случай, че е запасен
С пари.

С това е горд без нито капка свян,
За другите неща е сляп и глух,
Към златото е прикован
По дух.

А него също майка е люляла
И песни за Доброто му е пяла.

418.

Седя пред купища книжа и вестници,
Преглеждам цветни снимки и заглавия
И виждам колко безнадеждно честни са
Творците сред всеобщото безправие.

Продават честността си на безценица
На разни дебелаци политически,
А убежденията им променят се
По заповед със скорости космически.

Какво печелят? – Кръглите годишнини
Им носят ръкопляскане с овации
И телеграми със слова възвишени,
Как много ги обича цала нация.

Продадената чест, за съжаление,
Не им се връща, даже с намаление.

419.

Носят се от памти века слухове
За русалки, призраци и духове,
Чрез които висши сили нас
Вечно ни държат под своя власт.

Могат да минават през предметите,
Не ги хващат видеокасетите
И показват страшната си мощ
Всеки час, но главно в полунощ.

Посветени им са куп творения
От Бездарието чак до Гения -
Трудно ни е да ги разберем,
Но приемаме ги, щем – не щем.

Фактът, че са твърде *нереални*
Им помага да са *идеални*.

420.

Клишета странни бродят сред годините:
Едно е “Колелото на Съдбата”,
Което ни търкаля из пустините,
А другото – “Краката на Лъжата”.

Внушават ни безспир, че били къси те,
Но трудно е за вярване, защото
От бързане дори и да се скъсате,
Лъжата е по-бърза от живота.

По-правилно е да направим смяната:
Лъжата да качим на колелото,
А пък Съдбата стара, нека стане тя
Туристка ниска и с перде в окото.

И всеки търпеливо ще я чака,
Щом знае, че е вече късокрака.

421.

Жестокостта привлича подсъзнателно
От памти век двуногите човешки,
А те признателно и заклинателно
Я вплитат в басни, приказки и смешки.

Снежанка става жертва на царицата,
А други влизат на вълка в корема,
Нагледно да покажат как матрицата
Работи по зададената тема.

Така пътува детската фантазия
През формите на ранната жестокост,
Светът за поколенията пази я
Чрез повторение на този фокус.

Безспорно е, че тя е интересна
И повсеместно се прилага лесно.

422.

Природата е майка благородна,
За нея тварите са равнозначни,
Цени еднакво трънката безплодна,
Човеците и жабите невзрачни.

А ние си внушаваме, че тя е
Единствено и само наша вечно,
Готова повсеместно да признае
Човешкото господство безконечно.

Обаче веждите си щом навъси
В ответ на причинените й рани,
Избухват страховити земетръси,
Тайфуни, урагани и вулкани.

И гордият всесилен властелин
Превръща се в разкаян блуден син.

423.

Ecce Homo kennt keine Liebe.
F.Nietzsche.

Понявга на Земята идва мъж,
Животът за когото няма смисъл,
Той смята себе си за всемогъщ,
И че за подвиг Бог го е орисал.

Да погребете народа е готов
Без съжаление и без тревога,
Но казва, че го прави със любов
И предопределение от Бога.

Той води озверелите тълпи
През кърви накъдето си поиска,
Там гдето Злото никога не спи

С лика на вечно търсения враг...
А щом умре в прегръдките на риска,
Друг, също като него, идва пак.

424.

Орфей е бил неповторим талант,
Постигнал в древността успех върховен,
Като щастлив и тачен музикант...
Но той не знаел нищо за Бетховен.

Един до друг са много светове,
Свещенодействащи пред Бога-Време
Чрез хилядите хора-върхове,
Възпети в песни, оди и поеми.

На Времето безмилостният знак
Ги е белязал със еднопосочност –
За древните Толстой и Джойс са мрак,

А Данте и Есхил за нас са фар
Със светлини, обзети от безсрочност,
И вечно млади във света прастар.

425.

Възнегодувам с всичките си фибри,
Когато чуя разни “хуманисти”
Със гласове от всякакви калибри
Да се сравняват с ангели пречисти.

Излъчват самохвалство повсеместно
Чрез скромност, непринудена и ловка,
Във нея те се преобличат лесно
И я използват като маскировка.

Намесват се на бедните в бедите,
За да им кажат колко ги обичат,
На тях оставят дрипите с трохите,

На себе си – богатства прекомерни,
С които своите пороци кичат
И ги прославят с думи лицемерни.

426.

Не е ли златото велик посредник
Между религии разнопосочни?
Не е ли бъдещ престолонаследник
На божества, създадени предсрочно?

То получава, като Бог, молбите
И даже може да ги изпълнява,
Решава на човеците съдбите
И вкупом греховете опрощава.

Едва ли нещо повече е нужно
За всеки доброкачествен Всевишен,
А разноречията ще вярват дружно

На новия си Бог във добротата,
Той няма в никой дом да е излишен,
А и държавата ще е богата.

427.

Страданията в този хубав свят
Са повече от броя на децата,
Макар че въщност те не се броят,
Когато се доставят от Съдбата.

Децата идват без предпазен щит,
Напълно неподготвени да страдат,
Докато схванат в някой ден честит
Какво им готви на Земята Адът.

Умират лесно даже без война,
На ближния пред погледа учуден
Сред помощи от цялата страна,

Събрани със достойно милосърдие
Във отговор на призив непринуден
И сърцераздирателно усърдие.

428.

Докога ще бъде оправдана
Смъртната тревога на невинните?
Идва ли желаната промяна,
Или е погребана с годините?

Във Греха навярно има сила,
Иначе как властва над Вселената?!-
Църквата му се е подчинила
И безсрочно му е подчинена тя.

Грях. Невинност. Господар – прислужник.
Във човешкото стълпотворение
Всеки е на другия съдружник,
Според своето предназначение...

Първият до днес е всепобеден;
Вторият – във бедност все по-беден.

429.

Защо руснаците из нашите земи
Се биха и умираха безсмъртни?
Дали решаваха това сами?
И как в душите им да се надзърне?

От изблици на братската любов,
Или от алчност бяха запленени?
А може би заради Кръст Христов
Те сътвориха подвизи нетленни?

Въпросите остават без ответ.
Кръвта свещена вече е пролята...
Където се ширеше турски гнет,
Разцъфна цветето на Свободата.

Тя даде власт на умните мислители
Да хулят своите освободители.

430.

Безначалност – неугледно слово
За описване на Вечността,
То е нито старо, нито ново,
Щом без Време нявга бил Света.

Времето било е присадено
Върху някакъв космичен клон
И на малки части разграфено,
За да следва Общия закон.

Оттогава е неудържимо,
Никога не дава заден ход!
Неизбежно и необратимо
Състарява всеки млад живот.

Но във него има нещо крупно –
То е абсолютно неподкупно.

431.

Здравето поскъпва непрестанно,
Няма да го купиш, щом си беден,
Бедният ще трябва рано-рано
Да поеме своя път последен.

Болестите са съвсем безплатни
И за всеки гражданин достъпни
В този свят на болки необятни,
От които даже Адът тръпне.

Да си сигурен, че оздравяваш
Само ако си платиш богато,
(Иначе към гроба се отправяш)

е трагедията на века ни.
Бедствието е общопризнато.
Точно затова в забрава тъне.

432.

Морето, планините и небето,
Освен във стиховете за украса,
Са всичко трайно, заради което
Предците ни със нас в една страна са.

Те очертават свидните предели
В неравностите странни на душата
Сред спомени, от древността изгрели,
И блянове за бъдност непозната.

Беласица, и Шипка, и Върбица,
Преслав, и Шейново, и Вола,
И много други в дългата редица

Все тъй стоят – безмълвни обвинители
Срещу бездарността и произвола,
Опозорили святите обители.

433.

“Впрочем, ако трябва да сме честни...”

“В интерес на Истината свята...”

Тези изрази са всеизвестни

Въведения към тъпотата -

Сладкодумни глупости, удобни

За ораторите доморасли,

Те за тях са камъните пробни

В пътя към обществените ясли.

Честността е нежелана мярка,

От която трябва да се бяга,

С нея сякаш че жерава жарка

В пазвата негодникът си слага.

Във живота на подлец елитен

Тя е само фактор паразитен.

434.

Робството ни е международно -
Немец имаме за премиер,
Който назначи богоугодно
Чужденци от всякакъв размер.

Има и евреи, и араби,
Турци – със чалми и без чалми...
Българинът е със лакти слаби,
Той към други сфери се стреми.

Всеки го командва както иска
Във предначертания му път,
Боядисват го след всяка чистка

Във удобен за сезона цвят,
За да може кротко в своя кът
Да предъква робския комат.

435.

Земята ни отскоро е “глобална”,
Готова хората да призове
Във историческата си пералня
За чистене на стари грехове.

По-мощни се оказаха парите
От Александър и Наполеон,
Със тях възможно е да покорите
Правителства, държави и закон.

Изчезват вече малките народи
Под покровителственото крило
На капитала, който днес ги води

Към собственото им обезличаване,
За да забравят нрав и потекло
Във чест на общото побратимяване.

436.

Приятелството – висшата човечност,
Как трудно е да съществува днес!
Нерядко го сравняваме със вечност,
По-силна от роднинства, сан и чест.

Записано е в Алената книга,
Като стремително изчезващ вид,
А някаква Международна Лига
Наскоро ще го обяви за мит.

Добре все пак, че има и романи
С измислени, но ярки образци,
А също роли, вещо изиграни,

Които го запазват в паметта ни
(Сред този свят на алчни хитреци)
Завинаги, каквото и да стане.

437.

Питал съм се не веднъж и дважд
Как във времената на компютрите
Умножават се на воля мутрите
В родния пейзаж.

Как престъпността у нас расте,
Ставайки все по-организирана,
А властта, изцяло корумпирана,
Басни ни чете.

Явно е, виновни сме сами –
Вярваме на куп родоотстъпници
И на внесени отвън престъпници
С бомби и ками.

Препродадени и презаложени,
Към ярема сме предразположени.

438.

Какъв могъщ вълшебник е снегът!
Невинността възвръща на Земята
Чрез разкрасяване на грозотата,
Започне ли да пада всеки път.

Снегът е като хитър политик,
Когато лъже ведро от екрана
И пълен със суетност непрестанна
Ни уверява колко е велик.

Но идва онзи чакан миг все пак,
Ведно със полъх на южняка топъл,
Разтапя се маскиращият сняг

И истината, като нежен вопъл,
Началото на пролет възвестява...
Във политиката това не става.

439.

Той люби аромата на числата
Със честен и нечестен произход –
Лихварят знае как по миризмата
Успешно да ги смята цял живот.

Ухаят му на хубави проценти
Цените върху всеки скъп предмет,
С които притеснените клиенти
Изнудва в своя мрачен кабинет.

О, той ги изчислява със носа си,
Подушва злато, бисери, опал,
Чрез пътища магически и къси,
Каквито никой друг не би разбрал.

Особено, когато не на думи
За него означават кръгли суми.

440.

Сред времената ни глаголни има
Прелюбопитни нововъведения –
Поправка важна и необходима
В реда на граматичните спрежения.

Със *бъдеще-несвършеното* време
Се занимават всички прорицатели,
раздали обещания големи
На избиратели и на читатели.

Естествено, след време всеки схваща,
Че чудесата *бъдни са несвършени*,
И че за всичко трябва да се плаща
С надежди сладки, до една прекършени.

Мошениците стават все по-смели,
Че и с граматиката се печели!

441.

Покрита с бойна слава е Родината,
Покрита цяла е – открай докрай,
От свои и от чужди е проклината,
Но въпреки това е земен рай.

Тя предизвиква страх у враговете ни,
О, този страх е ярък и свещен,
От спомени за битките изплетен е
Със меча ни във кърви закален.

Чрез този спомен сме до днес запазени
На чуждите войски от алчността.
Макар от тях отдавна да сме мразени,

Възспират ги дедите им, познали
На българските войни храбростта.
Възспират ги сега. Но докога ли?

442.

Стоях сред чакащи за хляб
Пред неизвестен магазин във неизвестен град,
До мен човеци-призраци протягаха ръце
Към хляба, който недостигаше.
Цената беше – смърт по жребий,
Но никой не желаше да бяга...
Те чакаха заради гладните деца
И падаха един след друг,
Убити от несбъдната надежда.
И чакаха. И продължаваха да чакат...
Аз също чаках блед и вцепенен,
Въвлечен във всеобщото нещастие.

Разбирах, че това е страшен сън,
Но не реших да се събудя.

443.

Ти, Пепеляшке, като нежна ласка си
За всяко творческо въображение!
От теб се раждат многодетни разкази
За не едно достойно поколение.

Разтягат теб навред из сериалите,
Запълват с образа ти епизодите
На малкия екран и в кинозалите...
Към касови успехи водят те!

Но рядко някои от режисьорите
Готови са за искрено признание,
Че онова, което ни говорят те
Е твоето животоописание.

Те всъщност нищо ново не показват,
А само теб крадат и преразказват.

444.

Без жертвеност какво е обичта? -
Слова, слова, в редици подредени
Ведно със звуците на песента,
Които карат някай глас да стене.

А жертвената е без пряка реч,
Безмълвието ѝ е част от нея
И няма бомба, сабя или меч
Над страшната ѝ мощ да надделее.

Прескача векове и планини,
Бленувайки сред нас да заживее,
Но в географските ни ширини
За нея май е трудно да вирее.

Действителна една е на стоте.
Останалите всички са менте.

445.

Оптимизмът стана ли професия?
Като се огледам, виждам, стана,
Истината бързеят отнесе я
И остана розовата пяна.

Спорят си един със друг водачите
Кой по-светла бъдност обещава,-
Във лъжата се кълнат обаче те
И лъжата силата им дава.

В бедност тъне цялата ни нация,
А водачите са оптимисти –
Благоденствие и демокрация

Рекламират с устрем вдъхновен
И с измами лицемерно чисти...

Но ще дойде нявга Видовден!

446.

Разчувствената дама се опива
От тъжната съдба на Жулиета
И нейната душа всемилостива
От благородна горест е обвзета.

Ромео бърза, но не ще пристигне,
И авторът го знае поначало;
Тогава, без окото му да мигне,
Развързката превръща във опяло.

Сълзи пролива дамата обилни,
Измислицата трогва я дълбоко,
Несдържани са чувствата й силни

И затова тя време не намира
За помощ на детето светлооко,
Кое то у съседите умира.

447.

Планетата ни – люлка на титани,
Обхваната е от нестихващ мор,
А добродетелите първозданни
Са слаби пред всеобщия позор.

Изчезва всеки верен показател,
Кое добро е и кое е зло,
Приятел кой е, кой е неприятел,
Кое било е, или не било.

И в тази гръмогласна бъркотия,
Превърната от Подлостта в закон,
Човекът чака новия Месия

Да дойде нейде там от небесата,
Но, както винаги, на огнен кон
Вместо Христос пристига Сатаната.

448.

Не знаели, че те ще станат древни,
Работели като добри ваятели
С усилия банално всекидневни
И малкото си оболи пресмятали.

От лепнещия прах на вековете
По техните творби пълзяла патина,
Събаряли ги с пристъп враговете
При опити да завладеят Атина.

Но ето, неотдавна ги изравят,
Изправят ги върху пиедесталите
И обявяват, че се разпродават.

Започва търг. Безумно скъп. Истерика.
И след престрелка между капиталите
Творбите тръгват за музей в Америка.

449.

Заветна завист буди Аспарух!
Тъй величав е подвигът на Хана!
Той стожер е на българския дух
Със слава от дедите завещана!

Съдбата влезе в Ханския живот
С любов, която нивга не изстина,
Помогна тя на Ханския народ
Да завоюва Новата родина.

Той укор е за днешните царе
Със примера велик и непосилен,
От тях не всеки ще го разбере,

Но Ханът им смути навек покоя
В ленивия им лукс автомобилен –
Той със обнажен меч загина в боя!